

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 23. Pœnitentiarii Officium Constantinopoli supprimitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV.
A. C. 390.

- ob crimina sua excommunicatos, si Episcopi sui iudicio non acquiescant, sed ad Principem, aut Iudices sæculares, vel etiam ad Ecclesiasticos, quibus non sunt subiecti, confugiunt, recipiant. Qui crimine aliquando commissio, infamis est, ad accusandum Episcopum, aut Presbyterum non admittitur. Secundum antiquos Canones Episcopus, accusatus, non a paucioribus, quam duodecim Episcopis, Presbyter a sex, Diaconus a tribus, id est, proprio Episcopo incluso, iudicentur. Huius Canonis observantiam multitudo Episcoporum, imo & Conciliorum facilem reddebat. Nulli Episcopo liceat in vicini sui Diœcesi quidquam moliri.
- c. 6.
- c. 10.
- c. 11.
- c. 5.
- c. 12.
- Non detur Episcopus Diœcesibus, in quibus nullus antea Episcopus fuit, nisi Fidelium numerus multum excreverit, & id Fideles exoptent; tunc voluntate illius, a quo Diœcesis dependet, novus constitui poterit. Nullus Episcopus in quocunque, etiam frequentissimo Concilio, absque mandato scripto Primatis illius Provinciae alium ordinet; hoc mandato obtento, Episcopi tres in casu necessitatis ad ordinationem sufficiunt.

§. XXIII.

*Pœnitentiarii officium Constantinopoli
supprimitur.*

*Sup. l. VI.
§. 55.*

In Oriente paulo differens erat pœnitentia

tia usus; quippe in qualibet Ecclesia Sæculum IV.
 Presbyter Pœnitentiarius constituebatur, A. C. 390.
 in quem Episcopus Pastoralis officii par- Socr. V. 19.
 tem, nempe pœnitentium examen, trans-
 ferebat. Hujus rei originem referebant
 ad Hæresin Novatiani, qui nemini post
 baptismum pœnitentiam indulgebat, at-
 que non nisi post ejus condemnationem
 Catalogo Clericorum Presbyter Pœni-
 tentiarius subjunctus dicebatur. Ipsi
 hæretici, exceptis Novatianis, hunc u-
 sum observaverant. Ergo Pœnitentiarii
 munus hoc erat, ut Confessiones eorum,
 qui post baptismum lapsi fuerant, exci-
 peret; hinc eligebatur vir secreti tenax, Sozom. VII
 pietate, & prudentia singulari; is pro c. 16.
 peccati modo singulis pœnitentiam sub-
 eundam injungebat, dimittebatque eam
 privatim peracturos. (*)

Constantinopoli mulier nobilis, Pres-
 byterum Pœnitentiarium accedens, om-
 nia

(*) Ex his verbis iterum usus Confessionis
 privatæ probatur; cur enim tanta Pœnitentiarii
 Prudentia, & silentio opus fuisset in Confessione
 publica? advertit ad hanc veritatem Interpres
 Protestans, atque ut eam Protestantium Lecto-
 rum cognitioni subtraheret, hunc locum perfida
 calliditate corrupit, reddiditque omnia *silentii*
voce, einen Mann von besonderer Frömmigkeit,
 Wissenschaft und Klugheit. Egregium fidelis In-
 terpretis specimen!

Hist. Eccles. Tom. IV.

N n n

Sæculum IV. A. C. 390. nia peccata sua, quæ post baptismum commiserat, speciatim confessa est; Presbyter mulieri jejunia, & preces continuas imperavit; dum ipsa longo tempore pœnitentiæ causa in Ecclesia moratur, quemdam Diaconum ad scelus pellexit, & stuprum passa est. Fœmina peccatum vulgavit, maximo populi scandalo; hæc res magnam omnibus Clericis creavit invidiam, probro totius Ecclesiæ. Nestarius Episcopus, quid post hunc casum facto melius esset, hæsit; deposuit Diaconum, & Presbyteri, cui nomen Eudemon, Alexandriæ nati, consilium secutus, Presbyterum Pœnitentiarium ab officio amovit, liberum cuique relinquens, ut propriæ conscientiæ testimonio ad sacra Mysteria accederet, vel abstineret. Ita hæc Socrates historicus narrat, quæ ex ore proprio Eudemonis audivisse dicit, atque eidem respondisse: *An consilium tuum Ecclesiæ Dei utile fuerit, vel noxium, Deus scit; attamen video, quod Fidelibus sustuleris occasionem, ne alter alterum reprehendat, contra præceptum Apostoli, dicentis: Nolite communicare operibus infructuosis tenebrarum, magis autem redarguite!* Hæc Socratis verba aliter intelligi nequeunt, quam de confessione publica aliquorum peccatorum, quam Presbyter Pœnitentiarius, prout sibi videbatur, imperare poterat, unde Fide-

De Pœnitentia.

Eph. 5. 11.

Fidelibus proximum reprehendendi, & Sæculum IV.
peccatores arguendi occasio nascebatur. A. C. 390.

Pleræque Orientis Ecclesiæ, exemplum Constantinopolitanæ secutæ, sublato Pœnitentiarii officio, antiquam consuetudinem, in Occidente semper retentam, reduxerunt, ut Episcopus per se ipsum pœnitentiæ publicæ curam gereret, & pœnitentes unicum Sacerdotem adire non cogerentur. In antiqua libertate remanserunt, de qua Origenes loquitur, ut sibi liceret, suum Medicum spiritualem eligere, & suorum peccatorum aliqua, si expedire videretur, etiam publice confiteri, aut ad sacra Mysteria accedere, quin ad pœnitentiam recurrent, si propria conscientia sibi testaretur, eam non esse necessariam, quod hodieque usu tenemus. Cœterum in hujus Historiæ decursu satis dispicietur, per Pœnitentiarii Sacerdotis abrogationem nec Confessionem secretam, ad Pœnitentiæ administrationem nunquam non necessariam, fuisse sublatam, nec Pœnitentiam publicam, pro quibusdam casibus etiam in Ecclesia Constantinopolitana semper observatam. (*)

N n n 2 §. XXIV.

(*) Quid ad hæc Protestantes illi, qui repugnante totius Antiquitatis usu, peccata sua nunquam homini consententur?